

Tenim Papa, donem gràcies a Déu

Quan l'any 2005 va ser elegit el Papa Benet XVI amb 78 anys, substituint a l'avui beat Joan Pau II (que, a l'aeròdrom de Cuatro Vientos, s'havia autoanomenat «un jove de 83 anys») es varen multiplicar qualificatius i interpretacions en tots els mitjans. Si en aquell moment abundaren simplificacions, ara potser tampoc no en faltaran. Tal vegada és inevitable i comprensible, tot i que les coses de la vida són bastant més complexes.

En aquestes setmanes hem pogut escoltar i llegir força coses sobre l'Església i el futur Papa. Molts escrits i pronunciaments, opinions de tots els colors on, curiosament, quasi mai apareixia el nom de Jesús (?) i, tanmateix, l'Església i el Papa no tenen altra missió que anunciar la fe en Jesucrist. En tots els moments de la història i també ara en un món tan plural com el nostre en tots els nivells, aquest és l'autèntic desafiament: trobar la manera adequada de fer la proposta cristiana i acompanyar-la sempre amb un testimoni coherent.

Certament ha estat una elecció bastant ràpida i ja he pogut escoltar coses com «Papa de compromís», «Papa de transició», etc. Caldria recordar que opinions com aquestes es deien del Papa Beat Juan XXIII. Després de tot allò que hem viscut els darrers 50 anys i dels Papes que hem pogut conèixer, podem encara ignorar la capa-

citat de sorprendre que ha demostrat en la història l'Esperit Sant?

El mateix fet d'elegir el nom de Francesc és tot un signe que indica la prioritat absoluta de fixar els nostres ulls en l'Evangelí («sine glossa»), recordant com el Crist de San Damiano li demanava al «Poverello» d'Assís reconstruir l'Església. Els nostres temps són bastant compromesos per a l'Església, però el desafiament és sempre el mateix: evangelitzar el món. L'Església no té raó de ser en si mateixa, és per al món, com va assenyalar el Concili Vaticà II.

El servei del Papa Francesc, successor de Pere, serà sempre confirmar en la fe als germans i servir a la comunió que el Senyor Jesús encomanà al pescador de Galilea.

Jo el rebo amb alegria i demano a la comunitat diocesana de Lleida que donem gràcies al Bon Déu pel nou Papa, bisbe de Roma i pastor universal de l'Església. Que el Senyor l'assisteixi amb la seva llum i la seva força en el ministeri que Ell mateix li ha confiat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Nota: Aquesta glossa del Sr. Bisbe, fou publicada en la premsa local i MCS del nostre bisbat, al moment següent de l'elecció del Sant Pare.

AJUDANT A VIURE

Pasqua i misericòrdia

Visitant missioners a Hondures, vaig poder ésser testimoni de com treballaven el tema de la «no violència» amb nens del carrer, educant a la bona entesa entre diferents i fins i tot entre contraris.

Cordialment agraït, vaig recordar el gest de Jesús Ressuscitat que mai volgué que es trenquesin els vincles d'amistat i fraternitat entre ell i els seus deixebles i, malgrat la seva traïció, els busca i els ofereix incondicionalment «la pau» (Shalom): una pau que comporta benevolència i misericòrdia.

Ara que tornem a actualitzar la Pasqua de Jesús, penso que faríem molt bé tots aprofundir en aquesta actitud de no violència activa que algú ha qualificat de «perdó il·lustrat».

Però per a una adequada relació interpersonal pacífica i pacificadora cal reconèixer la dignitat de l'altre, amb les seves contradiccions i límits, i sintonitzar amb ell apropant-nos-hi per a entendre en alguna mida el seu punt de vista. Si alimentem relacions violentes i intoleràncies (justicieres?) no construirem mai convivència fraterna sinó que crearem murs de separació i agressivitats.

Jesús ens demana ser misericordiosos «com el vostre Pare celestial és misericordiós» (Lc 6,36), i la comprensió que ell mateix va demostrar davant la debilitat humana és un referent necessari per als seus seguidors. Una comprensió que arriba al seu punt culminant en morir perdonant i implorant el perdó per als seus botxins «perquè no saben el que fan» (Lc 23,34). I Déu, resuscitant-lo, ratifica el seu camí com el que la humanitat caldrà recórrer per a quedar oberta a la vida.

Si volem garantir unes relacions verdaderament humanes, hem d'aprendre a acollir, transmetre i practicar la misericòrdia en la vida diària. Cal saber disculpar amb benevolència, perdonar amb magnanimitat, comprendre i desfer els greuges que es van acumulant en l'experiència personal, familiar o comunitària.

Per què no atorgar a les persones «una nova oportunitat»?... («setanta vegades set»). Quantes vegades tu mateix no has experimentat la gràcia de sentir-te acollit i perdonat per Déu?

Els cristians tenim per vocació l'encàrrec de crear una atmosfera de misericòrdia que curi les relacions i la mútua desconfiança enfortint la cohesió social. Ens cal una misericòrdia «activa» perquè Jesús segueix dient-nos: «Allò que fareu amb els meus germans més petits, ho esteu fent amb mi mateix.»

Cal afavorir aquesta cultura evangèlica sense por a perdre prestigi davant aquells excessivament crítics. «El qui estigui net que llenci la primera pedra.»

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

») aquesta imatge parla

▶ JOSEP M. SOLER

Renovació Pasqual

Amb l'inici de la Pasqua, centre de l'any litúrgic i de la fe cristiana, és el moment de renovar «la nostra opció per Jesucrist». El P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler, reflexiona sobre aquest temps.

Què ens aporta la Pasqua als cristians?

Dues coses: la certesa, viscuda en la fe, de la resurrecció de Jesucrist després de la seva mort en creu; i, per tant, la confiança que ell fa camí amb nosaltres en tot moment de la vida. I, també, l'ocasió de renovar el nostre compromís baptismal, la nostra opció per Jesucrist, al qual estem empeltats des del baptisme i per això podem tenir la seva vida en nosaltres.

I en el context de l'Any de la Fe?

La Pasqua és sempre la mateixa però cada any és nova perquè nosaltres la vivim d'una manera diferent, en un context personal, eclesial i social divers. Celebrar-la en l'Any de la Fe ha de suposar una major vivència de la nostra relació amb el Crist ressuscitat, un aprofundiment de tot el que significa per a la història humana la resurrecció del Senyor i un augment de l'esperança que també nosaltres viurem en ell després de la mort.

Com transmetre la fe en la resurrecció a tantes persones que no veuen per elles mateixes un altre futur que la vida present?

Amb el nostre testimoniatge de vida; mostrant la pau, la joia i l'esperança que ens aporta el missatge cristià, la gratuïtat de l'amor que ens invita a viure. I, a més, ajudant-los a descobrir, per mitjà del diàleg, que les inquietuds i els desigs més profunds que es troben al fons del cor humà i les preguntes fonamentals que es fa la intel·ligència poden trobar resposta en Jesucrist, que viu per sempre més, i en el seu Evangeli.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Jesús ressuscitat, gloriós amb la llum de Déu

Jesús ressuscitat, gloriós amb la llum de Déu, es troba amb sant Pau i del perseguidor en fa un Apòstol, aquell que obrirà el cristianisme als pagans. Un dels punts més frapants és el final de 2 Corintis (13,13), quan el mateix Pau s'acomiada dels de Corint, tot beneint-los en el nom d'un sol Déu: «Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu (Pare) i la comunió (o comunicació) de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.»

Joan fa el mateix que Pau però desenvolupa un segon tema: el de l'amor que és comunió. En la primera carta afirma dues vegades que «Déu és amor» (1Jn 4,8.16). I l'Amor és comunió plena. Al principi de la mateixa carta s'anuncia que nosaltres participarem de la comunió entre el Pare i el Fill. Queda sobrentès que l'Esperit és l'abraçada d'amor entre el Pare i el Fill. Com diu el *Catecisme de l'Església Catòlica*: «la unitat de Déu és trinitària.»

Després de la revelació de la Trinitat, vindrà la teologia de la Trinitat. El geni de sant Agustí portarà a la llum una triada encertada: Déu és la comunió de l'Amant, de l'Amat i de l'Amor. Són els noms per designar el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Déu és Amor, és a dir, comunió d'amor, presència mútua i unitària, que en grec es diu *perikhoresi* i en llatí *circuminsessio*. Significa *dansar al voltant*: dansa de l'un a l'altre. Dinamisme de l'Un que fa lloc a l'altre i està sempre amb l'altre i li dóna tot a l'altre. Nosaltres som persones a semblança del Pare, com el Fill, en l'Esperit Sant.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones.

Edicions Saragossa. Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Acollir els nous cercadors d'espiritualitat

Davant el fenomen del retorn del sagrat, la comunitat cristiana no pot romandre anquilosada en les inèrcies d'altres temps. Cada vegada que algú truca a la porta d'una església per retrobar-se amb Déu, la comunitat cristiana és interpel·lada.

Els qui s'atansen a les portes de les esglésies no hi arriben amb les mans buides. Alguns s'apropen a la comunitat cristiana plens de necessitats.

A més, molts antics creients retroben la fe després d'un període de nit espiritual. D'un cert ateisme que els ha ajudat a purificar les seves creences i les seves actituds. Els anys d'allunyament han suposat una travessa del desert durant la qual han après molt. Aquest aprenentatge no ha de revertir només en ells, sinó en tota la comunitat. Els nous creients poden esdevenir un factor de desvetllament de la potencialitat del cristianisme, com Pau de Tars o Agustí d'Hipona ho foren per a l'Església del seu temps.

Per acollir aquestes aportacions i donar resposta a les necessitats dels qui cerquen l'espiritualitat, cal que el cristianisme recuperi la dimensió del Misteri a través de la mística, cerqui llenguatges intel·ligibles per comunicar el seu testimoniatge i creï espais d'acollida per atendre els qui cerquen l'Absolut.

Josep Otón

(El reencantament postmodern.

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Vida espiritual

Estem acostumats en el nostre llenguatge a contraposar espiritual a material i identifiquem la vida espiritual amb la pregària, les devocions, el recés. En el cristianisme això no és així: la vida espiritual és la vida en l'Esperit Sant, la vida sencera viscuda segons l'Esperit de Jesús. De manera que una persona *molt espiritual* serà la que viu, en totes les seves facetes, segons l'Esperit de Jesús.

Com se sap si vivim o no segons l'Esperit? «Pels seus fruits els coneixereu», diu Jesús. I el fruit de l'Esperit és: «... amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix...» (Ga 5,22). De manera que una persona que prega molt o és molt austera, però no dóna fruits de bondat, de paciència..., no té l'Esperit del Senyor. La vida cristiana no consisteix a fer moltes coses o coses molt heroiques, el que cal és fer el que hem de fer amb l'Esperit del Senyor, amb el seu estil, el seu aroma, la seva música: «Si repartís tots els meus béns als pobres, però no estimés, de res no em serviria...» (1Co 13,3).

Com podem posseir l'Esperit Sant? Suplicant-lo, perquè l'Esperit és un do. Ens podem predisposar a rebre'l per l'abnegació, el servei als altres, la pregària... Però és un do gratuït. Per això, la nostra pregària més autèntica serà: «Veniu, Esperit Sant!». El lloc privilegiat per obtenir-lo són els sagraments de l'Església i la lectura orant de la Sagrada Escripura.

La prova més clara que estem en l'Esperit és que ens porta al servei, a donar-nos, a sortir de nosaltres mateixos.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 1. Dilluns** [(litúrgia hores: pròpia): □ Ac 2,14.22b-33 / SI 15 / Mt 28,8-15]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità.
- 2. Dimarts** [□ Ac 2,36-41 / SI 32 / Jn 20,11-18]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.
- 3. Dimecres** [□ Ac 3,1-10 / SI 104 / Lc 24,13-35]. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.
- 4. Dijous** [□ Ac 3,11-26 / SI 8 / Lc 24,35-48]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.
- 5. Divendres** [□ Ac 4,1-12 / SI 117 / Mc 16,9-15]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.
- 6. Dissabte** [□ Ac 4,13-21 / SI 117 / Mc 16,9-15]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat.
- 7. ✠ Diumenge vinent**, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia [(litúrgia hores: 2a setm.): □ Ac 5, 12-16 / SI 117 / Ap 1,9-11a.12-13.17-19 / Jn 20,19-31]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

DIUMENGE DE PASQUA DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo:

«Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

»Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en Judea y en Jerusalén. Lo mataron colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y nos lo hizo ver, no a todo el pueblo, sino a los testigos que él había designado: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección. Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha nombrado juez de vivos y muertos.

»El testimonio de los profetas es unánime: que los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día en que actuó el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Resurrecció del Salvador. Pintura de Lluís Borrassà (any 1416), procedent del monestir de Santes Creus, MNAC (Barcelona)

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Ya que habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde está Cristo, sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto, y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida nuestra, entonces también vosotros apareceréis, juntamente con él, en la gloria.

▶ Lectura del evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaba Simón Pedro y el otro discípulo, a quien tanto quería Jesús, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto.» Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; y, asomándose, vio las vendas en el suelo; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio las vendas en el suelo y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no por el suelo con las vendas, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

No hi és aquí, ha ressuscitat

La narració evangèlica de sant Lluc ens presenta l'episodi del sepulcre buit en dues escenes, la primera centrada en les tres dones i la segona en Pere.

Les dones que van acompanyar Jesús fins a Jerusalem, que s'apressen de matinalda cap el sepulcre per acabar d'ungir el cadàver de Jesús, enterrat a corre-cuita el divendres a la tarda, abans de l'inici del repòs sagrat del dissabte. La seva sorpresa va ser gran quan van veure que la gran pedra de l'entrada estava apartada i dins el sepulcre no hi havia el cadàver que buscaven.

El que troben són dos homes amb vestits resplendents, com el de Jesús a la transfiguració. I l'anunci: Ha ressuscitat. I el record de les paraules del mateix Jesús abans de la passió, encara a Galilea: que al tercer dia havia de ressuscitar. Resulta un anunci inesperat, no és fruit d'un desig sinó d'una revelació; i és, per això, desconcertant.

Els apòstols i Pere es mostren incrèduls i volen comprovar-ho. En la narració bíblica i també en l'evangeli tot anunci comporta un signe; i el signe que troba Pere —el llençol d'amortallar, tot aplanat— correspon a l'anunci dels dos personatges: no hi és, aquí. Que hi resti el llençol, aplanat, vol dir que ningú no s'ha endut el cadàver; sinó, simplement, que

ha desaparegut. Pere, de moment, resta desconcertat, preguntant-se amb estranyesa què podia haver passat. La mateixa reacció de Maria, la mare de Jesús, davant de l'anunci de l'àngel, a l'inici de l'evangeli de Lluc.

La tomba buida, l'anunci dels dos homes resplendents, el llençol aplanat en el lloc on hi havia hagut el cadàver, el record de les paraules de Jesús a Galilea...; tot això, adobat amb l'Esperit de Pentecosta, s'esbadellarà en la fe en la Resurrecció de Jesús, fonament de la nostra fe cristiana i promesa de l'esperança en la nostra resurrecció amb Aquell que viu per sempre.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

IV. Cal viure la fe

«Nasqué de Maria Verge». Seguim amb el Credo i ens trobem amb la figura entranyable de Maria, a qui el Concili Vaticà II dedica el capítol VII de la Constitució sobre l'Església «Lumen Gentium»:

«Membre excel·lentíssim i enterament singular de l'Església i tipus i exemplar de la mateixa en la fe i en la caritat». «El sant Concili recomana a tots els fills de l'Església que fomentin amb generositat el culte a la Santíssima Verge.»

El culte a Maria, Mare de Déu, no és en la vida cristiana una cosa irrellevant, de què hom pot prescindir. No és «potestatiu» o lliure. És essencial. Déu va voler que Maria fos necessària en tota la vida de Jesús, des del naixement fins a la mort. L'Església, doncs, Cos Místic de Crist, en cap moment de la seva història pot prescindir de l'amor, veneració i culte a Maria. Ella va estar present i orant en el «naixement» de l'Església, el dia de la Pentecosta.

«La maternitat de Maria, diu el Concili, perdura constantment. Assumpta al cel, no ha deixat aquesta missió salvadora, sinó que amb la seva múltiple intercessió continua obtenint-nos els dons de la salvació eterna.»

Maria és a l'entranya de la nostra fe. No es pot entendre Jesús sense Maria. No es pot trobar Jesús sense Maria. No es pot estimar Jesús sense estimar Maria. Maria ens ha donat Jesús. Maria ens porta sempre a Jesús: Com a les noces de Canà, Maria segueix indicant-nos: «Feu el que ell us digui». Aquesta és la més autèntica devoció a Maria.

Mn. J.R. Ezquerria

Testimoni d'un grup de laics del nostre bisbat

Un grup de «germans i germanes» hem gaudit d'una tanda d'Exercicis Espirituals, del 25 de febrer a l'1 de març, a la Casa de l'Església, a redós de la Verge Blanca de l'Acadèmia i dirigits per Mn. Ge-

rard Soler. Amb goig i alegria, vam endegar aquesta tanda. Feia temps que ho esperàvem.

El «títol» de les nostres meditacions es resumiria en contemplar i fer l'experiència joiosa de Jesús estimat, celebrat i anunciat que omple els nostres cors.

El propòsit: Reenamorar-nos de Jesús que camina amb nosaltres i és Present, per enfortir-nos per a viure aquesta vida, plena de dificultats per a molts, per ajudar-nos a entendre el Misteri Pasqual en l'Eucaristia de cada dia, sentint l'alegria de deixar-nos estimar pel Senyor que ens parla a través dels esdeveniments, a qui només podem escoltar si estem atents i en comunió amb l'Església. Acol·lint la Paraula de Déu amb senzillesa de cor, junt amb Maria.

Humils, senzills, orants, en pau i serenor, seguint la Pedagogia de la Santedat, actuant en nosaltres per l'Esperit Sant, voldríem animar moltes persones que desitgen uns dies de pau i serenor per a posar en ordre la seva Fe, que facin aquesta experiència. Ben segur que en sortirien joiosos i animats.

Amb tot l'afecte, us saluda en nom de tots,

Maria Carme Brufau

40 anys de Cançó Resposta

A mig febrer tingué lloc el 40è Festival de la Cançó Resposta al Col·legi Maristes Montserrat de Lleida. Són ja quaranta les joves generacions que han deixat sentir la seva veu, denunciant les desigualtats socials i demanant un món millor.

En aquesta edició s'han presentat un total de 56 cançons. Totes, inspirades sota el lema «**Atreveix-te a mirar**». Aquests joves ens han convidat a estar atents al món que ens envolta i a ser agosarats per

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 19 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 31 de març. Diumenge de Pasqua:**
—A les 12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Catedral.
- **Dijous, 4 d'abril:**
—Tridu de la Divina Misericòrdia (4/5/6). Parròquia del Pilar.
—A les 21 h, diàlegs prematrimonials.
- **Dissabte, 6 d'abril:**
—A les 16 h, Arxiprestat Seu Vella. Trobada de pares i fills de la catequesi. Acadèmia Mariana.
—A les 17 h, diàlegs prematrimonials.
—A les 18 h, curset de Bíblia per a castellano-parlants. Locals parroquials de Santa Maria Magdalena.
—A les 22 h, Adoració Nocturna. Parròquia Sant Llorenç.
- **Diumenge, 7 d'abril. Segon Diumenge de Pasqua:**
—Dia de la Divina Misericòrdia.
—A les 10 h, diàlegs prematrimonials.
—A les 19.30 h, Missa Divina Misericòrdia a la Catedral.

denunciar allò que no és just.

En aquesta edició, el Festival ha donat pas a la Setmana de la Solidaritat. En ella s'han dut a terme diverses activitats de caire solidari, formatiu i festiu.

AYUDANDO A VIVIR

Pascua y misericordia

Visitando misioneros en Honduras, pude ser testigo de cómo trabajaban el tema de la «no violencia» con niños de la calle, educando al buen entendimiento entre diferentes e incluso entre contrarios.

Cordialmente agradecido, recordé el gesto de Jesús Resucitado que nunca quiso que se rompieran los vínculos de amistad y fraternidad entre él y sus discípulos y, pese a su traición, los busca y les ofrece incondicionalmente «la paz» (Shalom): una paz que conlleva benevolencia y misericordia.

Ahora que volvemos a actualizar la Pascua de Jesús, pienso que todos haríamos muy bien profundizando en esta actitud de la no violencia activa que alguien ha calificado de «perdón ilustrado».

Pero para una adecuada relación interpersonal pacífica y pacificadora hay que reconocer la dignidad del otro, con sus contradicciones y límites, y sintonizar con él acercándose a él para entender

en alguna medida su punto de vista. Si alimentamos relaciones violentas e intolerancias (¿justicias?) no construiremos nunca convivencia fraterna sino que crearemos muros de separación y agresividades.

Jesús nos pide ser misericordiosos «como vuestro Padre celestial es misericordioso» (Lc 6,36), y la comprensión que él mismo demostró ante la debilidad humana es un referente necesario para sus seguidores. Una comprensión que llega a su punto culminante al morir perdonando e implorando el perdón para sus verdugos «porque no saben lo que hacen» (Lc 23,34). Y Dios, resucitándolo, ratifica su camino como el que la humanidad tendrá que recurrir para quedar abierta a la vida.

Si queremos garantizar unas relaciones verdaderamente humanas, debemos aprender a acoger, transmitir y practicar la misericordia en la vida diaria. Hay que saber disculpar con benevolencia, perdonar con magnanimidad, comprender y desha-

cer los agravios que se van acumulando en la experiencia personal, familiar o comunitaria.

¿Por qué no dar a las personas «una nueva oportunidad»?... («Setenta veces siete»). ¿Cuántas veces tú mismo no has experimentado la gracia de sentirte acogido y perdonado por Dios?

Los cristianos tenemos por vocación el encargo de crear una atmósfera de misericordia que cure las relaciones y la mutua desconfianza fortaleciendo la cohesión social. Necesitamos una misericordia «activa» porque Jesús sigue diciéndonos: «Lo que hagáis con cualquiera de mis hermanos más pequeños, lo estáis haciendo conmigo mismo».

Favorezcamos esta cultura evangélica sin miedo a perder prestigio ante aquellos excesivamente críticos. «El que esté limpio que tire la primera piedra.»

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737